

Kami csak egy barátira vágyott.

Egyedül az ebédlőben

Írta: Stacy Lynn Carroll

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„A Szent Lélek halk hangon a szívemhez szól”
(Gyermekek énekeskönyve, 56.).

Kami bement az ebédlőbe és körülnézett. Az összes többi gyerek rögtön a barátaihoz szaladt és az asztalok köré gyűlt. A terem izgatott hangoktól és örömteli kacajától visszhangzott. Még csak a tanév második napja volt, de úgy tűnt, mindenkinek van kivel ülnie, csak Kaminak nem.

Az uzsonnásdobozza fülét szorongatva odalépett az egyik asztalhoz. „Leülhetek ide?” – kérdezte Kami.

Egy hosszú, barna copfos lány nézett fel rá. Fúj egyet, aztán megrázta a fejét. „Bocs. Foglalt!” – mondta.

„Értem.” Kami meglátott egy másik üres helyet, és letette a dobozát.

„Ide nem ülhetsz! Valakinek foglalom” – mondta egy zöld csíkos pólós fiú, és a földre

lökte Kami uzsonnásdobozát. A haverjai nagyot nevettek.

Kami lehajolt és felvette a dobozát. Átment az ebédlőn és leült egy üres asztalhoz. Meglátta az egyik szomszéd fiút, és megpróbált integetni neki, de a fiú elfordította a fejét. Kami elhúzta a száját. Miért nem akar senki sem a barátja lenni?

Kami lenézett az enivalójára. Elment az étvágya. Megtörölte a szemét, becsukta az uzsonnásdobozt, aztán kisétált.

A többiek már mind a barátaikkal játszottak. Kami egyedül üldögélt egy padon, és figyelte, ahogy a többiek jól szórakoznak nélküle. Aztán észrevett egy vele körülbelül egyidős fiút, aki egymaga ücsörgött a fűben. Foltos sárga póló volt rajta, a haja pedig égnek állt hátul.

Kami elfordította a tekintetét. Meglátott néhány lányt az osztályából, akik labdáztek. Arra gondolt, bárcsak odahívnák, hogy játsszon velük.

Aztán ismét a fiúra nézett, aki lehajtott fejjel tépedte a fűszálakat a lába körül. Kaminak eszébe jutott, mit szokott mondani néha az anyukája: *Keresd a magányos gyerekeket!*

Kami elhúzta a száját. De hiszen *ő maga* is magányos! Senki sem akar barátkozni *vele!*

Aztán Kaminak eszébe jutott a tavalyi keresztelője. Megígérte, hogy figyelni fog a Szentlélekre. Talán a Szentlélek épp segít neki felidézni, amit Anya mondott. Lehet, hogy a Szentlélek azt próbálja súgni neki, hogy játsszon a sárga pólós fiúval.

Kami nagyot sóhajtott, aztán felállt. Melegség öntötte el a szívét. Odasétált és leült a fiú mellé a fűbe.

„Szia!” – mondta Kami.

„Szia!” – motyogta válaszképp a fiú.

„Mi a kedvenc színed?”

„Hát... a zöld.”

„Az szép szín. Én a rózsaszínt szeretem – felelte Kami. – Van kedvenc állatod?”

A fiú egy kicsit kihúzta magát és Kamira nézett.

„Aha. Imádom a dinoszauruszokat.”

„Hű, én is! A triceratopsz a kedvencem.”

A fiú elmosolyodott.

Aztán becsengettek. Kami talpra szökött és búcsút intett a fiúnak. Mosolygott, miközben egyedül sétált vissza a tantermébe. Lehet, hogy nem lett még legjobb barátja, de boldog volt, amiért egy kicsit jobba tudta tenni valakinek az ebédszünetét. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Nagyon kellett már sietnem, hogy beérjek az iskolába. De aztán támadt egy érzésem, hogy még tegyek el egy zacskó csipszet. Ebéd után a barátom, Drew, mintha szomorúnak tűnt volna. Megkérdeztem, hogy mi a baj. Azt mondta, otthon felejtette az ebédjét. Eszembe jutott a csipsz, és odaadtam neki. Drew ezt mondta: „Ez a legkedvesebb dolog, amit valaha is tetek értem a suliban!”

Durham M., 11 éves, USA, Utah

